

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. S.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Jeseník**, se sídlem Masarykovo nám. 167/1, Jeseník, zastoupený JUDr. Patrikem Nešporem, advokátem se sídlem V Oblouku 170/1, Jeseník, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 30. 8. 2019, č. j. 65 A 32/2019 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4 114 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Václava Voříška.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 11. 1. 2019 pod č. j. MJ/01933/2019/ODSH/Sta, sp. zn. MJ/23781/2018/ODSH/Sta, příkaz, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 8. 12. 2017 kolem 10:45 h na ulici Jesenícká v obci Česká Ves řídil motorové vozidlo značky H. RZ X s přívěsným vozíkem X, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, dále nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, při řízení vozidla neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci přívěsného vozíku. Žalovaný rozhodl, že je žalobce povinen zaplatit pokutu ve výši 28 000 Kč, a uložil žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci příkazu. Tento příkaz byl žalobci doručen dne 15. 1. 2019.

[2] Dne 21. 1. 2019 byl žalovanému doručen odpor podaný P. K. z e-mailové adresy X, a to bez zaručeného elektronického podpisu. V tomto odporu P. K. uvedl, že byl žalobcem zmocněn

k jeho zastupování ve správním řízení a že tuto plnou moc přijímá. Žádná plná moc však k podání přiložena nebyla. Dne 26. 1. 2019 tentýž odpor zaslal P. K. žalovanému prostřednictvím své datové schránky. Ani v tomto případě P. K. plnou moc podepsanou žalobcem ke svému podání nepřiložil. Dne 4. 2. 2019 bylo žalobci doručeno sdělení žalovaného informující jej o tom, že příkaz ze dne 11. 1. 2019 nabyl právní moci dne 24. 1. 2019.

[3] Dne 11. 2. 2019 žalovaný obdržel plnou moc ze dne 9. 1. 2019, kterou žalobce zmocnil P. K. k jeho zastupování ve věci. Dne 9. 4. 2019 k plné moci zástupce připojil i odůvodnění, proč ji nebylo možné zaslat správním orgánům dříve. K podáním již žalovaný nepřihlížel a správní řízení považoval za pravomocně ukončené. Žalobce následně podal Krajskému úřadu Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) jako nadřízenému správnímu orgánu žalovaného ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad ve svém sdělení ze dne 10. 5. 2019 informoval žalobce, že postup žalovaného považuje za korektní a v této věci neshledal jeho nečinnost, neboť správní řízení bylo pravomocně ukončeno příkazem ze dne 11. 1. 2019. Procesní postup P. K. lze dle jeho názoru považovat za zneužití práva, přičemž krajský úřad odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 - 31.

[4] Proti postupu správních orgánů brojil žalobce žalobou proti nečinnosti ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“). Dle názoru žalobce byl odpor řádně podán a žalovaný měl dle § 150 odst. 3 správního řádu dále pokračovat v řízení. Jelikož takto neučinil, byl v této věci žalovaný nečinný. Pokud měl žalovaný pochybnosti o zmocnění žalobce, nic mu dle názoru žalobce nebránilo v tom, aby jej vyzval k odstranění vad podání. Žalovaný pochybil, pokud nezvolil postup dle § 37 odst. 3 správního řádu a zůstal pasivní.

[5] Krajský soud shledal žalobu důvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) uložil žalovanému povinnost, aby v této věci vydal do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí a zároveň přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Krajský soud především odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které jsou uvedeny v jeho rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39. Konstatoval, že v nyní posuzované věci nebyly splněny podmínky pro závěr o zneužití práva. Jelikož bylo podání odporu prvním úkonem v řízení, nebylo možné uzavřít, že by zástupce žalobce postupoval obstrukčně. Správní orgány nekonkretizovaly, v jakých jiných obdobných případech postupoval zástupce žalobce obdobně a že by byl již dříve informován o nedostacích svého podání. V této věci proto neshledal opakované, systematické či úmyslné podání odporu bez přiložené plné moci. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný měl v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k doložení plné moci, jelikož z ničeho nevyplývalo, že by nepředložení plné moci mělo být v konkrétním případě obstrukční taktikou zástupce žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatel v první řadě namítal, že krajský soud se nevypořádal s jeho argumentací, kterou uplatnil v přípisech ze dne 17. 5. 2019 a 16. 7. 2019, a to především v návaznosti na jím odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 - 31, a ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 - 31). Soud se taktéž nevypořádal s obsahem správního spisu. Stěžovatel má tak za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

[8] Dále poukázal na způsob, jakým byl odpor v této věci podáván. Skutečnost, že byl odpor podán z e-mailové adresy třetí osoby bez přiložení plné moci zmocněnce a bez zaručeného

pokračování

elektronického podpisu dle názoru stěžovatele již sama o sobě vykazuje znaky obstrukčního jednání. Závěry krajského soudu, že správní orgány nebyly oprávněny zohlednit zkušenosti správních orgánů se zástupcem žalobce a namísto toho měly v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat zástupce žalobce k doplnění plné moci, nemají oporu v provedeném dokazování a ani nejsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[9] Stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek trpí vnitřní rozporností, jestliže nejprve uvádí, že mezi účastníky soudního řízení není sporné podání odporu, ale následně konstatuje, že žalovaný trval na tom, že odpor proti příkazu žalobce nepodal. Závěrem stěžovatel namítl, že krajský soud se velmi okrajově a povrchně vypořádal s podmínkou bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně práv žalobce, resp. s tvrzením žalobce, že nemá jiný prostředek ochrany než podání žaloby. Nevyužitím opravných prostředků dle slov žalovaného nelze „obcházet žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu“.

[10] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že považuje první kasační námitku týkající se nevypořádání vyjádření stěžovatele za příliš nekonkrétní. Dále se vyjádřil ke stěžovatelem poukazované judikatuře správních soudů a ke specifickým okolnostem nyní posuzovaného případu. Odkázal přitom na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá povinnost vyzvat k doplnění plné moci, pokud k podání chybí. Za irelevantní považuje rovněž námitku stěžovatele, že odpor byl odeslán z e-mailové schránky jiné osoby. Napadený rozsudek nepovažuje ani za vnitřně rozporný, stejně tak má za to, že otázka naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání opravných prostředků je zcela jasná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Otázkou v projednávané věci je, zda příkaz nabyl právní moci, nebo zda byl zrušen podaným odporem a stěžovatel měl tedy povinnost v řízení pokračovat. V souvislosti s tím je třeba posoudit, zda byl povinen vyzvat žalobce k doložení plné moci.

[14] Dle § 150 odst. 3 správního řádu může proti příkazu ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

[15] Odpor musí podat osoba, které je povinnost ukládána, ovšem podat jej může také prostřednictvím zmocněnce. Dle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si „(ú)častník (...) může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce“. Podle uvedeného ustanovení záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc. Účastník řízení tak může udělit plnou moc k zastupování ve správním řízení jak osobě fyzické, tak osobě právnické; podmínkou je, aby dle § 15 občanského zákoníku měl zmocnitel

i zmocněnec právní osobnost, resp. u fyzických osob také svéprávnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 As 371/2018 - 38).

[16] Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve namítal, že se krajský soud řádně nevypořádal s jeho argumentací, především pak s poukázanou judikaturou, a zároveň ani s obsahem správního spisu. S názorem stěžovatele se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba dodat, že povinnost soudu posoudit všechny námítky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí. Nejvyšší správní soud na tomto místě rovněž zdůrazňuje, že požadavky na vypořádání argumentace žalovaného správního orgánu uplatněné ve vyjádření k žalobě nemohou být totožné jako požadavky na vypořádání žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 8 Afs 337/2019 - 68). Z odůvodnění napadeného rozsudku je ovšem patrné, proč krajský soud nepovažoval argumentaci stěžovatele za správnou. Z odůvodnění je zřejmé, že vycházel ze skutečností obsažených ve správním spise (např. body 23 a 31 napadeného rozsudku). Zároveň se explicitně zabýval stěžovatelem poukazovanou judikaturou, kterou neshledal pro nyní posuzovanou věc případnou. Krajský soud nedospěl k závěru, že by v době podání odporu postupoval zástupce žalobce obstrukčně, a správní orgány ani nijak konkrétně neuvedly případy, ve kterých zástupce žalobce podával odpor tímto způsobem opakovaně. Nejvyšší správní soud má proto za to, že právo stěžovatele na spravedlivý proces nebylo porušeno.

[17] Druhá námitka stěžovatele se týká věcného posouzení právní otázky, tedy zda v nyní projednávané věci měl postup zástupce žalobce obstrukční charakter, zda měl stěžovatel povinnost vyzvat zástupce žalobce v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k doložení plné moci a konečně zda právní posouzení krajského soudu je v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační soud předně uvádí, že nijak nerozporuje své dosavadní závěry uvedené v rozsudcích, na které odkazoval stěžovatel. K procesnímu postupu některých zástupců v rámci přezkumu dopravních přestupků se již v minulosti Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, v němž uvedl: „*Obstrukční praktiky společnosti FLEET Control dobře zná též NSS, a to z vlastní rozhodovací činnosti (také ve spojitosti s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, apod., všechny tyto osoby jsou propojeny v osobách P. a J. K., jejich věci pak před soudy vesměs zastupuje nynější zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Václav Voříšek, respektive advokát Mgr. Jaroslav Topol; k příkladnému výčtu abuzivních a obstrukčních taktik ve správním řízení srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 - 49, č. 3684/2018 Sb. NSS, věc DopisOnline; rozsudek téhož senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37; nebo rozsudky ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 - 31; ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 328/2018 - 32, bod 8, a mnohé další). Jak vysvětlil rozšířený senát ve věci 4 As 113/2018, bod 37, hlavním cílem obstrukční strategie těchto osob ve správním řízení je „zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu“.* Názorným příkladem je v nyní projednávané věci i postup zástupce žalobce, který následoval po podání odporu. Ten nejprve podal podnět k provedení přezkumného řízení. Poté, co bylo žalobci vyhověno, a příkaz byl v přezkumném řízení zrušen, podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a zároveň zrušil zmocnění udělené Mgr. Václavu Voříškovi. Předmětem nynějšího přezkumu je však podání odporu, nikoliv následující události. Odpor byl přitom, jak správně uvedl krajský soud, prvním úkonem zástupce žalobce v řízení.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv je jeho předchozí judikatura správná, vždy bude potřeba věc posuzovat na základě konkrétních okolností případu, nikoliv v jakémsi vakuu.

pokračování

Především je nutné účastníkům řízení zajistit určitý základní procesní standard. Jestliže zástupce žalobce podal odpor bez zaslání plné moci, a jednalo se přitom o jeho první úkon v řízení, bylo povinností stěžovatele jej vyzvat k jejímu doložení v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, neboť se jedná o procesní standard vyplývající též z judikatury správních soudů. To platí o to víc za situace, kdy zaslání výzvy do datové schránky zmocněného zástupce žalobce nevyžaduje nepřiměřeně velké úsilí (nejedná se např. o doručování písemností na doručovací adresu v zahraničí). Při následných obstrukčních úkonech by již tato povinnost stěžovatele netížila. To vyplývá i ze stěžovatelem citovaných rozsudků, neboť v jimi rozhodovaných věcech se jednalo až o opakovaný či nad míru přiměřenou okolnostem zatěžující obstrukční úkon. V této souvislosti je vhodné citovat rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, z jehož právní věty vyplývá:

„II. Chyběl-li podpis na odporu podle § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nebyla-li tato vada přes výzvu odstraněna, odpor nevyvolal žádné právní účinky a příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty nabyl právní moci.

III. Podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.“

[19] Z výše citované právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který odkazuje i krajský soud, vyplývá, že výzva k odstranění vady podání je na místě, nikoliv však při opakovaném podání bez podpisu. Ačkoliv se právní věta zabývá absencí podpisu na listinném podání, závěry z ní vyplývající jsou plně aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ týkající se nedoložení plné moci. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že právní posouzení krajského soudu bylo správné. Jelikož podání odporu bylo prvním úkonem zástupce žalobce v řízení, nelze jej automaticky považovat za obstrukční jednání zástupce žalobce. Správní orgány ani nijak konkrétně neodůvodnily, že právě tento postup při podání odporu uplatňuje zástupce žalobce opakovaně, systematicky a úmyslně.

[20] Nejvyšší správní soud se na tomto místě vyjádří i k poukazovanému zaslání odporu z e-mailové adresy jiné osoby. Ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu nestanoví povinnost zaslat podání z e-mailu, který musí mít stejný název, jako je jméno a příjmení podatele. V praxi se často stává, že názvy e-mailů jsou vytvořené ze zkratků či přezdívek. Podstatný je v případě takového podání pouze obsah zprávy, z něhož lze vyvodit určitý projev vůle konkrétní osoby. Zásadní je, aby takové neúplné podání bylo v následné lhůtě 5 dnů podáno v zákonem předvídané podobě. Smyslem neúplného podání je, aby účastník správního řízení nepromarnil lhůtu k provedení úkonu, které následně provede v perfektní formě. Podání zástupce žalobce zasláno z e-mailu jiné osoby samo o sobě neznamená nepřiměřené obstrukční chování.

[21] V další kasační námitce upozorňuje stěžovatel na vnitřní rozpornost argumentace soudu, neboť krajský soud nejprve tvrdí, že není mezi účastníky řízení sporné podání odporu, následně však konstatuje, že existuje spor o tom, zda byl odpor v této věci podán. Kasační soud v tomto bodě musí upozornit stěžovatele, že jádrem sporu je, zda byl podán řádný odpor. V bodě 23 napadeného rozsudku je tak správně uvedeno, že podání odporu je nesporné, neboť ve spisovém materiálu jsou o jeho podání uvedeny jednoznačné důkazy. Otázkou však bylo, zda takto podaný odpor byl řádný, tzn., zda se jedná o odpor přípustný, který zakládá právní účinky spočívající ve zrušení příkazu a následného pokračování v řízení. Krajský soud se tak v těchto bodech vyjádřil zcela jasně a Nejvyšší správní soud zde žádný rozpor nespatřuje.

[22] V poslední kasační námitce stěžovatel napadal styl, jakým se krajský soud vypořádal s podmínkou bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně práv. Předně musí Nejvyšší správní soud uvést, že tato námitka stěžovatele je dosti zmatečná, neboť předmětem nyní posuzované věci není žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu. Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu, ve kterém rozhodl o žalobě proti nečinnosti, přičemž krajský soud se v dostatečné míře vypořádal s podmínkou stanovenou v § 79 odst. 1 s. ř. s., tedy že žaloba proti nečinnosti je přípustná pouze v případě, kdy žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti jeho nečinnosti. Krajský soud správně v bodě 22 napadeného rozsudku uvedl, že žalobce tuto podmínku splnil tím, že nejprve v souladu s § 80 správního řádu podal u krajského úřadu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ani této námitce nemůže kasační soud přisvědčit.

[23] Ačkoliv kasační námitky stěžovatele přímo nesměřují k zodpovězení otázky, zda byl odpor řádně podán, považuje Nejvyšší správní soud za nutné odpovědět i na tuto otázku. Ze spisového materiálu vyplývá, že odpor byl podán zástupcem žalobce v zákonem stanovené lhůtě. Plná moc byla zástupcem žalobce doložena později, nicméně ten nebyl pro její doložení omezen konkrétní lhůtou, neboť stěžovatel mu v tomto směru žádnou výzvu nezaslal. Proto je při posouzení relevance úkonu nutné přihlížet i k takto později doložené plné moci, která dokládá oprávnění zástupce činit úkony jménem stěžovatele. Jelikož byl zástupce zmocněn k podání odporu, Nejvyšší správní soud uzavírá, že se jednalo se o odpor řádně podaný.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za tento úkon náleží zástupci žalobce odměna ve výši 3 100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci žalobce náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že zástupce žalobce je od 7. 9. 2020 registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Proto se mu zvyšuje náhrada dle § 57 odst. 2 s. ř. s o tuto daň ve výši 21%, tedy o 714 Kč. Stěžovateli proto bylo uloženo uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč ve výroku stanovené lhůtě k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu